

strækning tale om anskaffelse af materiel af en så speciel karakter, at det vil være mindre praktisk at henlægge anskaffelsen og inspektionen til det centrale organ (forsvarets krigsmaterielforvaltning). Det synes i sådanne tilfælde ikke betænkeligt at henlægge bemyndigelsen til sådanne anskaffelser m. v. til den pågældende kommandomyndighed, der efter det for kommissionen oplyste også må anses for at råde over den på det omhandlede område nødvendige sagkundskab.

Kontrollen med de her nævnte anskaffelser m. v. må påhvile våbnets inspektør og dem, det overdrages at udøve inspektion på dennes vegne.

Spørgsmålet om, i hvilken udstrækning det foreslåede organ „forsvarets krigsmaterielforvaltning“ skal være mellemed imellem de anskaffende og brugende myndigheder og de producerende virksomheder, har været genstand for en indgående drøftelse i kommissionen. Det er allerede foran fremhævet, at hvor der er tale om anskaffelse af materiel af udpræget speciel karakter, eller hvor produktion og reparation af materiellet udføres i lokale værksteder, er disse anskaffelser, reparationer samt de konstruktive og inspicerende opgaver unddraget det centrale forvaltningsorgan. Det har været foreslået, at dets opgave yderligere skulle indskrænkes til kun at omfatte materiel, der var fælles for alle 3 værn eller i hvert fald for 2 af disse. En så stærk begrænsning synes dog ikke påkrævet; repræsentanter for krigsministeriet har således givet udtryk for, at det vil være praktisk, om det nævnte organ repræsenterer hæren ved anskaffelse af den alt overvejende del af dennes materiel. På den anden side er man klar over, at selv om man efterhånden bør overføre også de andre værns materielanskaffelser af almindelig karakter og kontrollen med dette materiel til i det væsentlige at udføres af det centrale organ, vil det være nødvendigt i en overgangsperiode at opretholde ordninger, der ikke er stemmende med det her hævdede hovedsynspunkt. Det er fremhævet, at der på visse specielle områder for tiden er et meget ringe antal teknikere til rådighed, og at det derfor vil volde vanskeligheder at tilfredsstille krav om anvendelsen af sådant teknisk personale såvel i forsvarets krigsmaterielforvaltning som i de producerende virksomheder og ved værnene. Kommissionen vil ikke underkende denne betragtning, og man skal derfor udtale, at den foran omtalte modificering af hovedreglen ikke alene bør kunne finde sted i en overgangsperiode, men at der også udover en sådan vil være adgang til, hvor særlige forhold gør sig gældende, at lade materielanskaffelsen og materielkontrollen foregå på værnenes direkte ansvar. De nærmere regler for en sådan tillempling af den foreslåede ordning bør fastsættes af forsvarsministeren.

Der har indenfor kommissionen været rejst spørgsmål om at forene forsvarets materielintendantur og forplejningskorpset i eet organ, f. eks. benævnt „forsvarets intendantur“. Som motivering herfor er bl. a. anført, at en sådan ordning principielt svarer til den ved søværnet hidtil gældende ordning, som iøvrigt svarer til, hvad man kender fra andre landes forsvarsvæsen, og at en opdeling af funktionerne mellem to forskellige organer kan medføre kompetencestridigheder; det er i denne forbindelse nævnt, at begge myndigheder må have inspektionsret for så vidt angår kostforplejningsmaskiner og feltkostinventar.

Kommissionen anser det dog for noget betænkeligt på nærværende tidspunkt at stille forslag om en sådan sammendragning. Den omstændighed, at forplejningskorpsets virksomhed udvides til at omfatte alle 3 værn, og at noget lignende foregår for materielintendanturens vedkommende, betyder en væsentlig forøgelse af arbejdsopgaverne, og man mener, at det i hvert fald i en overgangsperiode, hvor tilpasningsvanskelighederne skal overvindes, vil være rigtigst at opretholde to organer, et for beklædning, inventar m. v. og et for forplejningstjenesten og personellens uddannelse, idet den væsentligste del af arbejdsområdet for de to korps er ret forskelligartet, selv om der på visse områder